

Nr 433.

Av herr **Dickson**, *angående behandlingen av motionen II: 8 av herr Dickson m. fl. om ändrad ordning för handläggning av frågor rörande riksdagsledamöternas ersättning för riksdagsmannauppdragets fullgörande.*

I motionen II: 8 1951 ha 18 ledamöter av denna kammare hemställt, att riksdagen måtte besluta uttala sig för att vid de tillfällen då fråga uppkommer om ändring i till riksdagsledamöterna utgående ersättning för riksdagsmannauppdragets fullgörande, så skulle sådan fråga underställas ett kollegium av utanför riksdagen stående, högt betrodda och omdömesgilla personer, vilkas uttalande kunde tjäna som vägledning, då riksdagen sedermera ginge att fatta sitt beslut.

Motionen motiveras av motionärernas känsla av att det ligger något stötande i att riksdagens ledamöter, utan varje officiell yttre rådgivning, sätta sig ned att själva i penningar värdesätta sina egna personliga prestationer och uppoffringar, varefter arvoden m. m. fixeras på grundval av dessa i egen sak gjorda överväganden.

I fråga om de ytterligare tankar som utvecklas i motionen tillåter jag mig hänvisa till denna.

Det var förslagsställarna angeläget att motionen blev väckt tidigt vid riksdagens början för det fall att någon fråga av ifrågavarande art skulle anmäla sig vid innevarande session. Motionen väcktes den 16 och remitterades den 17 januari till konstitutionsutskottet där den sedan dess vilar.

För någon tid sedan meddelades att proposition om höjning av riksdagsarvodena är att vänta under sessionen.

Även om det ej lär vara någon krånglig och tidsödande sak att förverkliga motionens idé, måste det förefalla önskvärt att konstitutionsutskottet åtminstone sedan detta meddelande bekantgjorts skyndsamt toge motionen under behandling, så att den tänkta proceduren — för det fall den vinner riksdagens gillande — kan komma i tillämpning i fråga om den nyssnämnda väntade propositionen. I egenskap av huvudmotionär gjorde jag redan för åtskillig tid sedan en muntlig underhandsframställning hos konstitutionsutskottets ledning om att ärendet måtte påskyndas; någon förståelse kunde dock ej vinnas härutinnan.

En till konstitutionsutskottet ställd skrivelse i enahanda syfte ledde ej heller till resultat; skrivelsen lades genast till handlingarna. Slutligen har jag i dag genom samtal med utskottets ordförande erfarit, att motionen

nr 8 ej kommer att handläggas förrän i samband med den väntade propositionen och därav eventuellt föranledda motioner.

Detta innebär att konstitutionsutskottet avsiktligt förhålar tiden, med resultat att motionärernas av allvarliga, principiella betänkligheter dikterade initiativ nonchaleras genom att i föreliggande situation skjutas åt sidan. Det är mig icke möjligt att förstå motiveringen till detta ställningstagande; om utskottet ogillar motionen är det ju bara att avstyrka densamma. Vad jag som motionär begär är endast att frågan i tid kommer på riksdagens bord.

Jag får nu hemställa,

att riksdagen i denna procedur- och ordningsfråga måtte uttala sin vilja att motionen II:8 må behandlas som ett självständigt ärende, som skall prövas och avgöras före, och utan samband med, väntad proposition beträffande riksdagsarvodena.

Stockholm den 24 februari 1951.

James I. A. Dickson.